

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

εἴμεθα τὰ φθονερώτερα ζῶα τοῦ κόσμου.

Παραδείγματα : ὁ διορισμὸς τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Τίς δὲν ἔφαγε τὴν γλώσσάν του ἅμα ἠκούσθη ὅτι ὁ Βυζάντιος ἐγίνε πρέσβυς.

Οἱ φίλτεροί του συνώδευσαν τὴν εἰδήσιν μὲ ἐν μειδιάμα. Οἱ λεπτότεροι ἐφιλοσόφουν περὶ τυχηρῶν! ἀνθρώπων. Οἱ διπλωματικώτεροι ἐσκέπτοντο περὶ τῶν συμφερόντων τῆς *Ἡμέρας*. Οἱ εἰλικρινέστεροι ὕβριζον σ' τὰ γιερά.

Ἔως οὗ τὸν ἀρρώστησαν διὰ τῆς γλωσσοφαγίας των. Διότι ὅπως ὑπάρχει ὀφθαλμοφαγία, ὑπάρχει καὶ γλωσσοφαγία. Καὶ τὸ περίεργον ὅτι αὐτὰ τὰ συνθετικά μόνον εἰς τὸ ῥωμαϊκὸ λεξικὸν ἀπαντῶσιν.

Τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον δεικνύεται καὶ περὶ τῆς πράγματι μεγαλουργοῦ ἐπιχειρήσεως τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ.

— Θὰ ναυαγήσῃ!

— Κρίμα τοὺς παράδες του!

— Μωρὰ ἐπιχειρήσεις!

— Ξεύρεις, δὲ, κάμνει καὶ ἰχθυοτροφεῖον. Ποιὸς εἶδε ψάρια σ' τὸ βουνό καὶ...

— Καὶ ἀλατοπνηγεῖον!

— Χα, χα, χα, ἄλας μέσ' τὰ μπάνια!

— Καλὴ εἶναι ἡ ἐπιχειρήσις, ἀλλὰ δαπανηροτάτης ἰδιο-βουλίας!

Πολλοὶ ἐκ τῶν σχολιαστῶν αὐτῶν πωλοῦν τὴν ψυχὴν των διὰ τὰ ναυαγήσῃ ἢ ἐπιχειρήσις, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον—δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ τῶν ἔχοντων συμφέροντα σιδηροδρομικῶν—ἢ διὰ τὰ ἀπολαύσουν τὴν βλακώδη εὐχαρίστησιν τὰ ἀναφωνήσουν :

— Δὲν τὰ λέγαμε;

Συνάμα δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἐλεγεριακώτερον :

— Πάει καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις. Κρίμα, κρίμα!

Καὶ ὅμως ὁ κ. Δαμασκηνὸς συνετέλεσεν ἀληθὲς ἔργον πολιτισμοῦ· ἐτίμησε τὴν πόλιν καὶ ἑαυτόν. Δὲν ἐξέδωκε μετοχὰς ἀλὰ Τσιγγρὸ, οὔτε ὁμολογίας ἀλὰ Σγούτα· ἐρρίψκοινδύνευσεν τὴν ἰδίαν περιουσίαν καὶ εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἡρωϊσμῶν διὰ τοὺς καιροὺς ἐν οἷς ζῶμεν εἶναι καὶ ὁ τοῦ ῥιψκοινδυνεύειν χρήματα.

Δὲν ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ πόλις μὴ ἀμέσως παραθαλασσία, ὡς εἶναι αἱ Ἀθῆναι, ἥτις νὰ μὴ ἔχῃ δύο καὶ τρία κέντρα ψυχρολουσιῶν.

Ὁ μέγας χημικὸς Αἰβίχ εἶπεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ τόπος προάγεται εἰς τὸν πολιτισμὸν, ὅστις τὸν περισσότερον καταναλίσκει σάπωνα.

Ἡ ἀναγέννησις τοῦ ῥωμαϊκοῦ θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ σάπωνος ὡς θεοῦ πολιούχου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν συχνῶν ἀπολούσεων, ἰδίως τῶν ψυχρολουσιῶν.

* Ἄν ὁ κ. Δαμασκηνὸς δυνήθῃ νὰ μᾶς ἐξοικειώσῃ περισσότερον μετὰ τοῦ σάπωνος καὶ τοῦ ὕδατος, τῶν φοβερῶν αὐτῶν διὰ τὸν Ῥωμῆδον θῆριον, διὰ τοὺς Ἀθηναίους θὰ ἀποβῇ μέγας εὐεργέτης,

ὅστις ἔσωσε τὰς Ἀθῆνας ἀπὸ τῆς ὑδροφοβίας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

ΒΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ. — Φιλαράκο, πρόσεχε τὴν χονδρὴν νὰ μὴ σὲ λύωσῃ.
Μὴ Χάνεσαι.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Κατὰ τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ κ. Μασκερόνη ὁ κ. Γ** ἀγγελεῖς ὅτι θὰ παίξῃ τὸν πλαγιαῦλον εἶχεν ἀδιαθετήσῃ καὶ ἦλθε μόνον ὡς θεατῆς εἰς τὸ Ὡδεῖον· ὅτε μεταμεληθεὶς παρὰ καλεῖ τὸν συνάδελφόν του κ. Σ** νὰ τοῦ δανείσῃ τὰ ροῦχά του.

Ὁ κ. Σ** τοῦ τὰ ἐδάνεισε καὶ ἔμεινεν εἰς τὰ ὀπισθοσκήνια *Λευχειμονῶν*.

Φαντάσθητε ποῖα κωμικὴ σκηνὴ θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἰδιότροποι τινες ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπιμύονως ἐκάλουν τὸν τόσον καλὸν πλαγιαυλιστὴν κ. Σ** ἐπὶ τῆς σκηνῆς νὰ τὸν ἀνευφημήσουν.

Ὁ κ. Μασκερόνης θὰ ἠναγκάζετο νὰ κάμῃ τὴν ἐξῆς δῆλωσην :

— Τὸ κ. Σ** ζητάει παρδὸν ποῦ ντὲν ἔρκεται γιὰτὶ φοράει τὸ ἄσπρο του.

Αἱ φαντασιοπληξίαι τοῦ κ. Μασκερόνη ἦσαν θορυβωδέσταται· ἠπειλεῖτο διὰ ῥῆξις ἀκουστικῶν τυμπάνων.

Μόνον τὸ νέον του Βάλς, ὅπερ δὲν ἐτυπώθη ἀκόμη, εἶναι δυνατόν ν' ἀκουσθῇ, χωρὶς νὰ διατρέξουν κίνδυνον οἱ ἀκροαταί, διότι αὐτὸ καθὰ ὁ ἴδιος λέγει θὰ παιζῇται ὑπὸ δύο ὀρχηστῶν. Ἡ μία θὰ εἶναι εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς *Ὁμορφίας*, ἡ ἄλλη εἰς τὴν πλατεῖαν *Συντάγματος*, οἱ δὲ ἀκροαταὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τῆς Ὁδοῦ *Σταδίου*, ἐξησφαλισμένοι οὕτως ἀπὸ ἀποπληξίας τινοῦ τῆς ἀκοῆς.

Προχθὲς τὴν νύκτα σατανικὸς θόρυβος ἀνεστάτωσε τὴν πλατεῖαν *Συντάγματος*.

Εἰς τρεῖς ντεντέδες ἦλθεν ἡ μεγαλοφυὴς ἔμπνευσις νὰ προσδέσουν πελώριον μπάνιο ὀπισθεν ἀμάξης εἰς ἣν εἰσελθόντες ἔτρεχον ἀπὸ ρυτῆρος, προξενούντες φοβερὰν *μπανιοβοήν*.

Ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τοὺς ἐσηργιάνιζε μακαρίως.

Τὸν Ἀρχιντεντὲν δὲν τὸν κλείουν εἰς κἀνένα μοναστήρι τῶν Κολογραιῶν, ἔως οὗτο ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων, ἐκεῖνων ὅμως εἰς μονὴν ἀρρένων; Τί λὲς, κύριε Βαλέττα;

Ὁ Σιαμφὸρ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ὁποῖαν ὁ Δάντης ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς πύλης τῆς Κολάσεως : *Οἱ εἰσερχόμενοι ἄφετε πάσαν ἐλπίδα*, θὰ τὴν ἐπέγραφεν αὐτὸς ἐπὶ τῆς Πύλης τοῦ Παραδείσου.

Τὸ ῥητὸν τοῦ Δάντου θὰ φέρουν ἀμέσως εἰς νοῦν ὅσοι πίπτουν εἰς χεῖρας ληστῶν.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι καλλίτερα θὰ κάμουν νὰ τὸ ἐνθυμούνται ὅσοι πίπτουν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ὁμογενῶν, δι' ὧν ἐπαγγέλλονται ἀφθονα κέρδη.

Ὁ κ. Σγούτας μετονομάζεται μέχρι νεωτέρας διαταγῆς κύριος **Βούτας**.